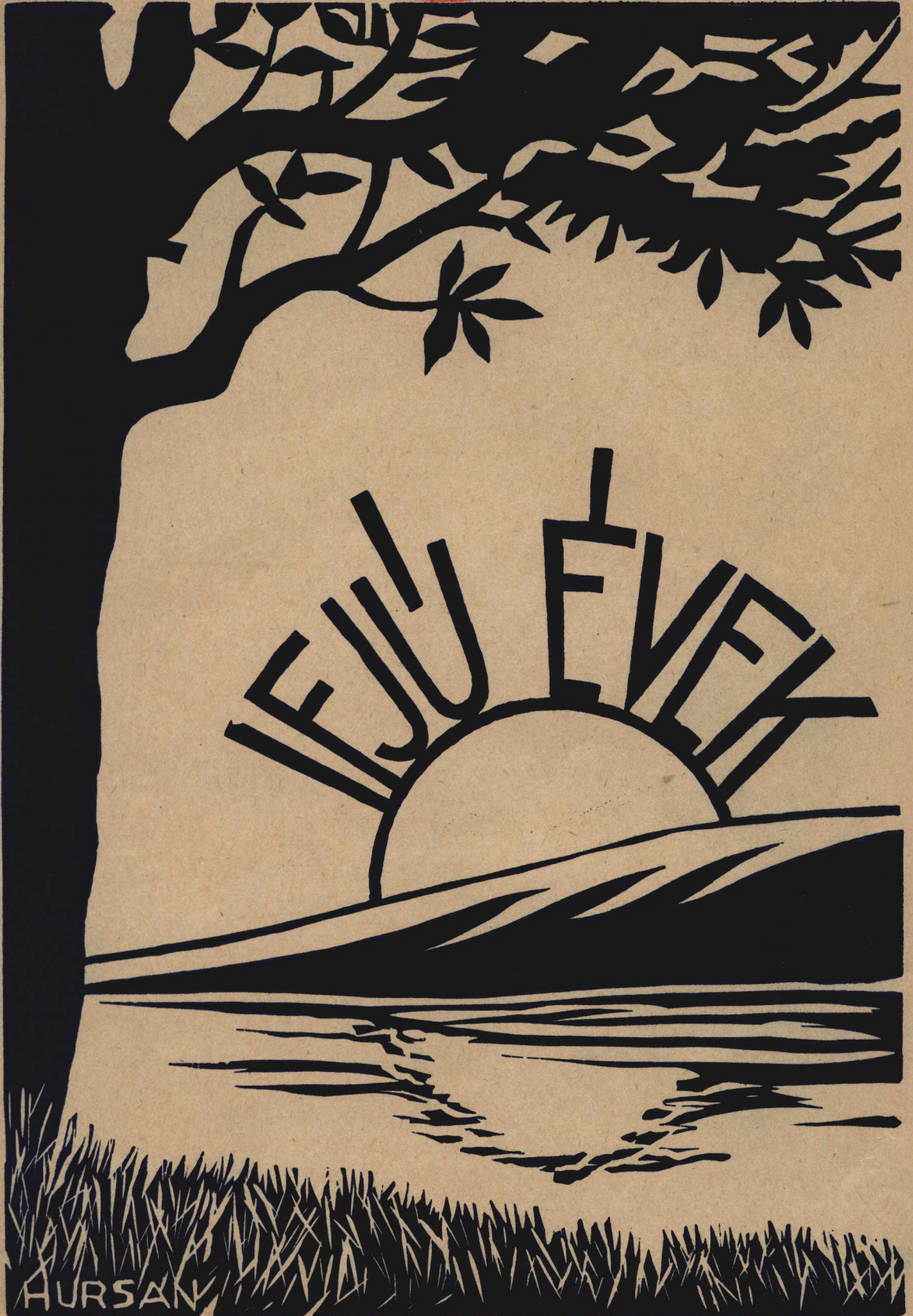

1943 JÚN. 10.

X

Valent

AURSAV

Ha számbavetted

Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed, ha metszön önmagadba látott:
Az ismeretlen sok-sok bűnödért
Még mondj el egypár Miatyánkot!

Mert szüntelen a mi bűnbeesésünk,
Mert végtelen a vétkeinknek száma,
S talán nem az a legölőbb csapás,
Mit sújt az öklünk tudva, odaszánva.

A legsikoltóbb seb talán nem az,
Mit oszt a kardunk nyílt, lovagi tornán,
S tán az se, mit suttogva, hátmegett
Ejtünk kajánul, titkon és orozván.

A legsikoltóbb, legégőbb sebek
Egy mosolyunktól nyílnak, úgy lehet,
Mely indult jóakarattal ösvényén
És öntudatlan gúnyba tévedett.

A legszörnyűbb lavinák, úgy lehet,
Indulnak egy elejtett szó-nyomán,
Mit elhallgatni — véltük — nincs miért,
S mit elhallgatni jobb lett volna tán.

S mikor egy gyötrődő szív úgy eped
Egy szónkért, mely meg tudná váltani,
S virágoskertből sivataggá lesz,
Mert azt az ígét nem mondottuk ki.

Mert elnéztünk a ködös messzeségbe,
A léptünk rajta, döngve áthaladt,
Semmit se tettünk — csak nem vettük észre —
És eltapostuk, mint a bogarat.

Óh, végtelen a vétkeinknek száma,
Mi álomroncsba, tört reménybe járunk,
Pusztán azáltal, hogy élünk, megyünk,
Szüntelen egy virágot tör le lábunk.

Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed, ha metszön önmagadba látott,
Az ismeretlen sok-sok bűnödért,
Még mondj el egypár Miatyánkot!

Reményik Sándor.

„Elődeim emberségéből”

Ez a címe Reményik Sándor egyik költeményének. Benne mélységes alázattal tesz vallomást a nagy költőfejedelem arról, hogy életének nagy értékei: a független lélek, az asztalára került kenyér (nem egyszer a kalács), a nyugodt élet, vele ellentétben a kevés küzdelem, — elődei emberségének köszönhető. Annak, hogy elődei ezért küzdöttek éjjel, nappal, verejtékkal és fáradással.

Annak a jó diáknak, aki néhány nap mulva majd kezébe veszi szép bizonyítványát, szintén ilyesféle vallomást kell majd tennie. Nem lehetnek közöttük büszke úrfiak, akik gőgösen emelik fejüket mások fölé s tudásukra, páratlan szorgalmukra hivatkoznak. Nem lehetnek közöttük „bájos” leánykák, akik „szépségük” mellett tiszta kitűnő osztályzatukat csodáltatják. Fiúk és lányok! Álljatok meg egy percre, gondoljatok szüleitekre és nevelőitekre! Azokra az édesanyákra, akik szó szerint vagy átvitt értelemben „éjszaka fontak és nappal mostak” timiattatok. Akik ebben a szűkös világban is mindig tudtak valamit tenni a családi asztalra, hogy az iskolából hazajövő éhes szájakat melegítsék. Gondoljatok szüleitek biztatásaira és életpéldájára, amellyel ebben az iskolai évben is előtettek jártak. Gondoljatok nevelőitekre, akik nemcsak tudást csepegtettek belétek, hanem gondosan óvtak, védtek, egyszóval: neveltek titeket. Valljátok csak bizonyítványosztás napján, elért szép eredményél azt, amit a költő felemelt fejvel elmondott magáról: Elődeim emberségéből. Isten után nekik köszönhetek mindent. Nélkülök nem jutottatok volna el oda, ahol most örvendező lélekkel megálltok.

Most bezárulnak az iskola kapui. Jön a csaknem háromhónapos boldog vakáció. Az az időszak, amikor meg kell mutatnotok, hogy a magatok mesteriségéből mire vagytok képesek. Mert ez az idő erre való. Nem tétlenségre kárhoztatott hónapok és napok ezek a jó diákéletben. Tétlenségre, semmittevésre, lustálkodásra nincs szüksége az embernek. Tanuljátok és tudjátok, hogy a testnek az a tagja, melyet nem használunk, előbb-utóbb visszafejlődik. A többnyire szellemi munkát végző diáknak ebben az időben más beállítottságú, más irányú munkára van szüksége. Hangoztatjuk azonban, hogy ugyanakkor állandó továbbfejlődésre.

Abban a gimnáziumban, melyben én nevelkedtem, igazgatónk minden év végén, beszámolója után nyomatékosan kiemelte előttiünk azt, hogy minden, az iskola kötelékében maradó tanulóra a nagy vakációra is kötelezőek az iskola törvényei. Ezt annak idején — megmondom őszintén — nem éppen örömmel hallgattuk. Ugy éreztük, hogy igazgatónk szavai szabadságunkat korlátozzák. Most azonban, ha visszagondolok rá, csodálatos biztatást találok bennük. Amikor közvetlen közelből nem figyelnek legszigorúbb tanáraid, vagy nem sujt le reád igazgatód fenytése, akkor mutasd meg, hogy mi tudsz lenni! Végeredményben hidd el, hogy az iskolai nevelés vásott fickókból is faraghat itt-ott rendes embereket, elődei emberségéből ki-ki sokra viheti, igazi, tökéletes emberségre azonban mindenki csak a maga igyekezetével, megbecsülésével juthat el. Így volt ez a költő életében is . . .

Azt mondom hát: míg újra találkozunk, embereld meg magadat! Akkor is, ha eddig is erre törekedtél, akkor is, ha eddig nem vettük észre ezt rajtad. Nemcsak külsőleg emberesedj, hanem lelkileg. Az ősz, a szeptemberi találkozásig pedig a jól végzett munka után kívánok néked kellemes, áldott nagyvakációt!

Pásztor Pál.

Máthé János

Nem kell Verest
félteni!

Veres az én rendes sétapartnerem a tízpercekben. Ő a IV. á-ba jár, én pedig történetesen nem tanítok abban az osztályban s így idővel kölcsönös bizalom fejlődött bennünk egymás iránt. Ő hozzám fordul, ha valami ügyes-bajos dolga akad, én pedig sietek eljárni az ügyeiben, mert a barátságot ápolni kell s az ilyen apró szolgálatok valóságos fűszerei két lélek vonzalmának.

Hogy miképp jutottunk eddig, magam sem tudom. Emlékszem azonban rá, hogy Veres tavaly márciusban indignálódva állt meg előttem az iskola udvarán.

— Tanár úr! Tessék csak idehallgatni! Két hét óta mindennap megtanulom a történetet és „az a Fisch nem akar feleltetni”.

Csodálkozva néztem Veresre, hiszen még a nevét sem tudtam. De a ferdén vágott száj neheztelése, a laposan néző szemek gondja s a vékonyan metszett orr biztos jogérzete meggyőztek arról, hogy olyan ember áll előttem, akit nem lehet elutasítani.

— Hogy hívnak?

— Veres!

Helyesen van. Azonnal bementem a tanári szobába s égő méltatlankodással támadtam „Fischre”, a történelem tanárára.

— Micsoda dolog az, hogy Verest nem akarsz feleltetni?

— Miféle Verest? — nézett rám zavarodottan a meghökkent kolléga.

— Verest, a IV.á-ból. Amint hallom, két hét óta napról-napra elkészül az órádra s te viszont rá se hederitesz. Nos hát, utóvégre neki sincsenek drót-ból az idegei s el találja unni a dolgot.

Fisch nagyszerű tanár, van érzéke a tréfa iránt is s így erre a fordulatra alázatos arccal ugrott fel a székről s mélyen meghajtotta magát.

— Bocsánatot kérek, ezt igazán nem tudtam. Most rögtön reparálni fogom Veressel a dolgot.

S a következő óra után Veres a szövetségesek hunyorításával állotta el az utamat.

— Tanár úr... Köszönöm! Kihítt!...

Ez a dolog hát csakugyan rendben volt és tagadhatatlan, hogy sokat használt Veressel való barátságomnak. Veres most már akkor sem engedi el a beszélgetést, amikor én — nyakig a munkában — szívesen lemondanék róla.

Tegnap is élém állt s megemelte prémezett sapkáját.

— Alázszolgája, tanár úr!

— Szervusz Veres. No, milyen volt a félelvi bizonyítvány?

— Jó! — mozdította fesztelen gesz-

tusra a balkezét. — Tiszta elégséges. Földrajzból ugyan kétszer „berántottam” az utóbbi időben, azonban...

— Azonban?

— Nem lett baj belőle... Áteresztett. Nem kell engem félteni!

— No és különben hogy vagy?

— Köszönöm. Látta már tanár úr ezt a cipőt?

mindig többet érez, mint amennyi érzést belévetnek... Hölgyeim! Ez jó vétés volt!...” De mit szól tanár úr a nadrágomhoz?

— Talán bizony ez is?

— Persze. Valódi csepeli szövet. Ezt valami külföldi bizottság adta. Kabát és mellény is van hozzá, de azokkal spórolok... „Uraim! Most önök ruháztak

No, milyen volt a félévi bizonyítvány?

— Tyúh, hiszen ez elsőrendű bagaria!

— Meghiszem. A kerületi cipeszegylettől kaptam. Lábra készítették. Nagyon kényelmes cipő. És fess is. Meg vagyok vele elégedve. „Kedves jötevők — mondottam nekik: — a jótettek sohasem arra vetnek fényt, aki kapja, hanem aki adja...”

— Nagyszerű! És ez a pompás gyapjú harisnya és szvetter?

— A missió adománya... „Mélyen tisztelt hölgyem! Egy gyermek szíve

Tamáska János VI. o. t. rajza, Bpest.

fel engem, de lehet, hogy valamikor én fogom felruházni az önök unokáit!” Ezt a sapkát pedig Kapor úr adta. Sok ilyen van még neki. Kalapos a Tüzér utcában... „Mélyen tisztelt Kapor úr! Nem azok a boldogok, akik duscálgodnak, hanem akik enyhítik a nyomort.” Ojjé, tanár úr! Nem kell engem félteni!

— Bámulatos! És ezeket a köszönő szavakat magad találod ki?

— Azt nem. Arra van egy külön könyvem. Nagyon jó könyv. Friss ki-

adás. Versek is vannak benne. „A jótevőkhöz”. „Haláleset alkalmából”. „A nagynéni névnapjára”. Tudok én mindenre valami „slamasztikát”. Nem kell engem félteni!

— No és a kosztod milyen? Jól főz az édesanyád?

— Mi nem főzünk tanár úr. Arra nekünk nincs időnk.

— Hát hol eszel akkor?

— Hol itt, hol ott. Valahol mindig. Nem kell engem félteni.

— Nem értem.

— Pedig egyszerű. Ha van huszonnégy fillérem, akkor az iskola városi konyháján: ott ennyibe kerül az ebéd egy hétre. Ha meg nincs huszonnégy fillérem, akkor odahaza.

— De mit?

— Ami vacsoráról marad.

— És a vacsora?

— Amit anyám hoz a házaktól.

— Házaktól?

— Igen. Ahová dolgozni jár. Ha van munka. Most, hálistennek akad. Neki rossz a gyomra, csak a negyedét eszi meg az ételének, a többit haza hozza nekünk.

— Nektek?

— Igen. Van még három testvérem. Azután este együtt várjuk, hogy mit hoz. Szent Isten! Nevetnem kell rajta. A Rákóczi-útról a múltkor „préselt babot” hozott — héja nélkül. Ilyet még sose láttam. A Múzeum-utcában pedig van egy nagy úr, ott olyan húst adtak neki egyszer, amibe kemény tojás volt dugva. Azt sem tudtuk, hogy kezdjük hozzá. De ettünk már „olajos halat”, „kenyérre kent kolbászt” és lekváros dióval töltött

kifliket is. Ilyenkor mindig egymásra néztünk és nevtünk.

— Csakugyan?

— Persze. Ez olyan mulatságos. De néha nem bírjuk este kivárni anyát, mert álmosak vagyunk és elalászunk. Akkor nincs vacsora. — Hm — teszi hozzá ravasz hunyorítással! — de megvan a másnapi ebéd! Mondom, tanár úr: Nem kell engem félteni...

Valóban, most már magam is úgy látom, hogy nem kell Verest félteni! Nem főznek neki, nem varrnak rá, de azért nem kell őt félteni. Cipője, harisnyája nem terem otthon, de azért még se kell őt félteni. Sapkáját alkalmi aforizmával köszöni meg Kapor Ferenc kalaposnak és nem kell őt félteni.

De azért, tudja a jó ég, mégis... mégis valami rettentően félelmes érzés egy tizenhároméves sápadt, mosolygó kis embert látni, aki épen úgy él, táplálkozik és ruházkodik, mint a mezők Istenre bízott liliomai.

Maróthy Jenő.

Géppuskafészek.

HÁZI ÁHÍTAT

Énekeljünk: 236. 494. (Dunántúli Ker. Énekeskönyv.)

Kegyelem, irgalmasság és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és a Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. Ámen.

Olvassuk el a következő szentírási igéket:

Jún. 13—19. Filippibeliekhez 4:10—20. v. Ez a rész nem is ismétlés csupán, nem is egészen új betét, hanem részletes kifejtése annak, amiről az apostol az előzőkben éppen, hogy csak megemlékezett. Egy egész különálló kis levél ez az Ige s mint ilyen, hasonló a Timótheus és az Épafróditus érdekében írt ajánlólevelekhez, de azzal a különbséggel, hogy ennek a tárgya nem valakinek az ajánlása, hanem „az apostol köszönete a filippibeliektől vett jótéteményért”.

Allapítsuk meg mindjárt, hogy Pálnak már többször lett volna alkalma arra, hogy köszönetét a filippibelieknek megírja. Pl. az 1:7., 14. és 15. v.-ben emlékezik meg, hogy t. i. a filippibeliek neki kezdettől fogva mindenben részestársai voltak. Vagy a 2:25. v. után, ahol a filippibeliek ajándékát emlegeti, mint áldozatot, miként itt is így említi meg a 18. v.-ben a gyülekezet neki küldött adományát. De egyik helyen sem ragadja meg az apostol az alkalmat a köszönetre.

Most azonban levele legvégén bőségesen kárpótolja a filippibelieket a várapoztatásért, bár valljuk meg, hogy kissé szokatlan módon köszöni meg szívességüket. Leszámítva ugyanis a 14—16. v.-t, amelyek valóban személy szerint a filippibelieknek szánt köszönetet tartalmaznak, olyanokat mond, hogy ma sok „jókedvű adakozó” megsértődne miatta s meggondolná, hogy vajjon legközelebb is segítsen-e. Mert 1. nem is a filippibelieknek köszöni Pál az adományt, hanem az Istennek, mivel azzal kezdi, hogy „felette igen örültem pedig az Úrban” (10. v.) s azzal végzi, hogy „az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsősége mind örökkön örökké. Ámen” (20. v.). 2. Úgy tűnneti fel a dolgot, mintha ő a filippibeliek adománya nélkül is meglett volna. Ugyanis azt írja: „én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős vagyok, a jólakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is,

a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (11—13. v.). 3. Azt állítja, hogy a filippibeliek ajándéka nem is annyira neki válik hasznára, mint inkább maguknak a filippibelieknek s ezért, ha ő kívánja az ő ajándékaikat, nem magáért kívánja azokat vagy magukért az ajándékokért, hanem a filippibeliek érdekében” (17—19. v.).

A szabad, anyagiaktól független keresztyén élet nyilatkozik meg előttünk ezekben a sorokban. Eszerint igyekeznünk kell mindenkivel jót cselekednünk, mert azért adott közülünk az Isten egyeseknek többet, hogy ezek segítsenek a szegényebbeknek és a nincstelekenek (Mát. 25:31—46., II. Kor. 8. 9.). Egyikünknek sem szállhat azonban a fejébe a dicsőség, ha valakivel életében már egyszerűen jót tett. Még kevésbé gondolhatja azt, hogy ezzel a másikat már szolgáljává tette. Minden ember pedig tanulja meg, hogy mindenben és mindenekben ismerős legyen, a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is, stb., de ha valaki valamit jó szívvvel ad, azt szívesen vegyüek.

Ezzel lényegében be is fejeztük a Fil. levelet. Tartalmi összefoglalásképpen csak azt mondjuk el még róla, hogy a keresztyén életéről volt szó benne. S mivel a keresztyén élet Lélek szerint való élet, a Szentléleknek pedig az Ap. Csel. szerint reánk három hatása van: 1. megerősít a hitben, 2. lelki közösséget teremt közöttünk, 3. anyagiakban is egymás támogatására rendel bennünket, — a Fil. levél természetesen erről a három oldalról mutatta be nekünk a helyes keresztyén életet. Igaz, hogy ez a hármas beosztás nem érvényesül teljes következetességgel benne, de bizonyos azért, hogy ez a váza a levélnek. Így a következőket szűrhetjük le magunknak végső megállapításul belőle: 1. Pál és a filippibeliek igazán hittek az Atya-Fiú-Szentlélek Istenben, 2. Pál és a filippibeliek szívből szerették egymást, 3. Pál és a filippibeliek nemcsak lelki,

hanem anyagi szempontból is kölcsönös adásban és vevésben voltak egymással. — Egyszóval: Pál és a filippibeliek igazi anyaszentegyház voltak s ilyenekké kell nekünk is lennünk!

2. Jún. 20—26. Filippibeliekhez 4:21—23. v. — Sokszor volt már úgy, hogy Pál befejezi levelét, de azután újra csak eszébe jutott valami s tovább folytatta az írást. Most azonban, úgy látszik, igazán a végére jutott mondanivalójának, mert a 20. v. után nem kezd többé új gondolatba, hanem egy-két köszöntéssel és az áldással pontot tesz levele végére.

Különösen kiemeli a császár udvarából valók köszöntését. Nem azért, mintha ezek előkelő nagyurak lettek volna, mivel valószínű, hogy csak egyszerű szolgák s szabadosok voltak, hanem azért, hogy ezzel is megerősítse azt, amit az 1:12. és 13. v.-ben megírt: „az én dol-

gaim inkább előmenetelére lőnek az evangéliumnak, annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom”. Pált és a filippibelieket is ugyanis az érdekelte a legjobban, hogy mennyire terjed a Krisztus evangéliuma s boldog örömmel jegyezték fel minden dolgot és hoztak egymásnak tudomására, ami az evangélium hódítását jelezte.

Bár mindnyájunkra olyan hatással lett volna a Fil. levél tanulmányozása, hogy megerősödünk volna általa az igaz keresztyén életben és Krisztus harcos s hódító csapatai, katonáiként járnánk-kelelnék mindenfelé a vakációban!

Adja Isten, hogy egyet se ragadjon el közülünk a nyáron a Gonosz, a Sátán!

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Imádkozzunk:

• *Úr Isten, akiben élünk, mozgunk és vagyunk, nyisd meg szemünket, hogy atyai jelenlétedet mindig láthassuk magunk körül. Vond magadhoz szívünket szereteted hatalmával. Taníts meg arra, hogy semmiért ne aggodalmaskodjunk, és ha mindent elvégeztünk, aminek elvégzését reánk bíztad, segíts óh Istenünk és megváltónk, hogy akkor a kimenetelt a Te bölcseségedre hagyjuk. Végy el tőlünk minden kételyt és bizalmatlankodást. Emeld fel gondolatainkat magadhoz a mennyekbe és értesd meg velünk, hogy mindenek lehetségesek nekünk. Fiad, a mi Megváltónk által. Ámen (Westcott F.)*

Önálló imádság.

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy...

Énekeljünk:

*Dicsőség mennyben Istennek... (Dunántúli Ker. Énekeskönyv. 1. ének.)
Grünvalszky Károly.*

Bibliai kérdések:

Május havi bibliai kérdéseink megfejtése:

1. Kórh. IV. Móz. 16.
2. Achim. Mát. 1:14.
3. Kis. I. Sám. 9:1.
4. Csacsogás. III. Ján. 10. v. Duma: Ézs. 21:11.
5. Péld. 25:18.

Pontversenyünk állása (Bibliai):

Berkes István 65, Boytha György 60, Csekme Pál 27, Dömötör Tibor 33, ifj. Götze Árpád 10, Grynaeus Péter 4, Hegedűs László 13, Herrstein Gyula 20, Hybl Klára 20, Kasper Egon 41, Lefkovich Frigyes 50, Liptay Béla 18, Markovits Pál 65, Móritz Péter 66, Patay István 74, Ruttikay Zsuzsánna 40, Takács Sándor 10, Träger Herbert 7, Valent Béla 20.

Lángszóró.

Zrínyi Ilona

Most háromszáz éve annak, hogy a nagy magyar asszonyok legtündöklőbb mintaképe, Zrínyi Ilona született. Abból a családból származott, melynek tagjait a hősiesség, a minden áldozatra kész hazaszeretet jellemezte. Ősei között volt Zrínyi Miklós, a szigetvári hős, apja pedig Zrínyi Péter, akit a Wesselényi-féle szövetségben való részvételért Bécsűjhe-lyen kivégeztetett a bécsi kormány.

Első férje I. Rákóczi Ferenc is tagja volt ennek a szövetségnek, bizonyára Zrínyi Ilona is hatott rá, hogy az igaz magyar ügy mellé állott. Férje a szövetség kitudódásakor ugyan kegyelmet kapott, de hamarosan elhunyt. Második férje a daliás Thököly Imre volt, ki újra szabadságharcot kezdett a bécsi kormány ellen a magyar alkotmány és füg-

getlenség megvédéséért. Ebben a harcban a hőslélkü Zrínyi Ilona is tevékeny részt vett. Három évig védelmezte Munkács várát a császári hadakkal szemben. Amikor a várat kiéheztették, fogságba került, de egy elfogott osztrák tábornokért cserébe szabadon engedték s utána mehetett férjének Törökországba. Gyermekait elszakították tőle, Csehországban neveltette őket a bécsi kormány, de hogy semmiféle ármánykodás nem tudta kiölni a kis Rákóczi Perencből a magyar hazához való ragaszkodás érzését, abban bizonyára nagy része volt a hőslélkü édesanya tanításának és példaadásának. Tizenkét évet töltött száműzetésben Nikodémiában. Ott is hunyt el. Holttestét 1906-ban hozta haza a nemzeti kegyelet.

Fényes alakja háromszáz év távlatából is ragyog, emléke áldott lesz mindig a magyarság előtt.

Az első halott

Bános Jóskát egy gránát ölte meg
Éppen fát vágott, fűrészeltetett
a konyha mellett, békésen, mikor
gránát sípolt; de azt, hogy hol sípol,

már nem hallotta. Lábát vette el
szegénynek s este elvérzett bele.
Tegnap ilyenkor írt még egy lapot:
kedveseim, én nagyon jól vagyok,

amit szívből kívánok nektek is.
Még jókedvű volt, hetyke, röpke kis

tréfái voltak, jókat nevetett
a másikon, ki félt és reszketett.

És tegnap még kakusztót hallgatott.
Tán eltűnődött s nem gondolta, hogy
elindul arra, ahol nincs kakuk
s ahonnan többé nem lesz vissza út.

A muszka földet zápor verdesi.
Épp most faragnak keresztet neki.
Zckogj, zokogj, te kínzó messzeség! —
Egy asszony várja otthon kedvesét.

1942 május 30.

Kónya Lajos.

Utcai harc.

Tökmag és a bölcs Nesztor

Irta: Sikter László.

Az osztály zúgott, mint a méhkas. Tornaóra előtt voltunk és így ha máskor sem, most aztán egyáltalában nem tanultunk, tudván azt, hogy tornából nem lehet „bedacizni“. Tavasz felé járt az idő. A nap aranyló sugara sütött be az ablakon és bennünket valami kimondhatatlan és megfoghatatlan érzés kerített hatalmába. Örültünk az életnek, az éltető napsugárnak, a dalosmadarak éneklésének és a virágfakadásnak.

Nem így azonban osztályunk bölcs Nesztora, Halász barátunk. Ő még most sem alkalmazkodott az osztály házi-rendjéhez. Most is hajlandó volt elkövetni azt a hallatlan merészséget, hogy amíg az osztály egyhangúlag tétlenkedett — bölcs magolással tanulni merészelt. És a kis bölcsünket (közel 2 méter magas) nem zavarta sem a zaj, sem a zörej. A zúgás és a zsvaj közepette is előszeretettel merült el a közönséges tök (Cucurbita pepo) tanulmányozásába.

„Helyiségünk kalapácsa“, Molnár, akit „kis“ feje után csak Fejenagynak hívtunk, gonosz tervet kovácsolt a bölcs ellen. Ő ugyanis semmimódon sem tűrhette, hogy „helyiségünkben“ bárki is megfélemedezzen a jónevelésről. És mivel a tettek embere volt, ezért azonnal határozott a rendbontó megbüntetésére vonatkozólag. A nagy zaj és felfordulás közepette lassan és óvatosan a bölcs Nesztor háta mögé húzódott és egy óvatlan pillanatban hatalmasat „ráhúzott“ egy könyvvel bölcsünk bölcseségtől duzzadó koponyájára. Bölcsünk azért volt bölcs, hogy óvatos legyen.

Lassan, pedánsan, szinte szertartásosan fordult hátra, hogy megnézze, ki az a szemtelen fickó, aki bölcselkedései közepette zavarni merészeli. Persze, mire megfordult, Fejenagy már biztonságba helyezte magát. Villámgyorsan egy zajos társaságba elegyedett.

Mivel az első orvtámadás ilyen rendkívül kitűnően sikerült, helységünk kalapácsa e nagyszerű módszerét többször is megismételte, hasonló jó eredménnyel. Szegény Nesztorunk pedig már majdnem felrobbant a méregtől. A mérénylőt azonban nem tudta elcsípni. Végül dühösen dobta félre a könyvet és mint egy vaddisznó, lesett a prédájára. (Jaj annak, aki most a kezébe kerül!)

Ekkor lépett be a terembe osztályunk legkisebb, de legvállalkozóbb szelleme, a Tökmag. Fejenagynak, amint Tökmagot megpillantotta, pompás ötlete támadt. Mindjárt Tökmag elé állott és ezt a zengzetes szónoklatot intézte hozzá:

— Tökmag, kapsz 20 fillért, ha Nesztort orvból a latin szótárossal fejbe-kölintod.

Tökmag spártai rövidséggel válaszolt: — Hol a pénz?

Majd amikor markában érezte a huszast, macskaléptekkel megindult Nesztor felé, nemes megbízatásának eleget tegyen. Leste az alkalmas pillanatot. Ez hamar be is következett és olyat „húzott“ Nesztor bölcs fejére, hogy csak úgy porzott. Most azonban a bölcs is éber volt. Mint egy sértett vadkan ugrott fel és kapta el áldozatát, hogy rögtön összeroppantsa csontjait:

— Hát te voltál, te kukac?

Ezzel keze, mint egy hatalmas buzo-

gány felemelkedett, hogy a következő pillanatban lesujtson vele áldozatára. Erre azonban nem került sor, mert helységünk kalapácsa, a dicső Fejenagy, résen volt. Azonnal a csatatéren termett és megmentette Tökmag életét, aki még ebben a válságos helyzetben, a vadkan karmai között is azt kiabálta:
— De hús fillérem azért van!

A drámai jelenetre felfigyelt az egész osztály. Csak később értették meg, hogy miről van szó. Az egész osztály harsogott a nevetéstől. A végén még — Uram bocsá' — a bölcs Nesztor is elmosolyodott. Ami pedig igazán nagy szó.

Ilyen volt a mi osztályunk, a régi negyedik osztály. Nagyon jó osztály volt.

Evangélikus magyarok

Magyarország mai határai közt kb. félmillió magyar evangélikus él; az evangélikusoknak mintegy kétharmada magyarajkú. Pontos adataink nincsenek, mert a legutóbbi népszámlálás eredményeit még nem ismerjük. A határokon túl élő magyar evangélikusok számát még becslés útján sem lehet megmondani. Legjelentősebb a számuk Brassó vidékén. Kívülük gyülekezetté szervezve élnek még Romániában Aradon, Temesvárt, Nagyszentmiklóson, Varsádon, Szakadát, Halmágyon. Ugyancsak figyelemreméltó számban élnek s így magyar nyelvű istentiszteletben részesülhetnek: Németországban Óriszigeten, Szlovákiában Pozsonyban, Besztercebányán, Csetneken, Eperjesen.

A magyar evangélikusság egy része származás szerint is magyar fajta, másik része megmagyarosodott. Evangélikus szempontból nem teszünk különbséget ősi magyar és megmagyarosodott evangélikusság között. Erre nincs sem jogunk, sem okunk. Nincs jogunk hozzá, mert akiket a magyarság befogadott, azokat mi nem rekeszthetjük ki. Nincs okunk rá, mert az evangélikus egyháznak csak az a dolga, hogy magyarul szolgáljon a magyarajkúaknak. *És nincsenek is sehol egyszerűen „meg-*

magyarosodott' gyülekezetek. A megmagyarosodottak mindenütt keveredtek részben máshonnan odakerült magyar evangélikusokkal, részben pedig másvallású magyarokkal.

Jelentősebb tömbökben ősi magyar evangélikusság él Kemenesalján és környékén, a Sajó és Hernád vidékén, Brassó környékén és Orosházán. De szerte az országban élnek kisebb számban, szórványosan magyar fajtából való evangélikusok, néhol régi magyar istentiszteletű gyülekezetekben.

A magyar evangélikusság teljes értékű része a magyar népnek.

Leánytábor

Cserkészleányok! Jöjjetek az első protestáns cserkészleánytáborba 1943 augusztus 9—23-ig Tahiba. Költség 2 hétre 40 P (útiköltségen kívül). Mindenki hozza a jegyre kapható élelmiszereket (cukrot, zsírt, lisztet stb.). Jelentkezni lehet június 25-ig Adám Vilma vezetőnél (Budapest, V., Szabadság-tér 10.) az ország minden csapatából.

Hogyan kopik a hegy?

Földrajzórán így felel a barátnőm: A sziklát a víz, hó, jég, hideg, meleg és a szél mállasszja és koptatja. Ha pedig elkopik a szikla, új nő a helyébe. Wenzel Gottfried

Ózd

Hadijelentések a tanár-diákfrontról

A fronton jelenleg megszűntek a harcok
S édes mosolygásra derültek az arcok.
Boldog háladással tekintvén az égre,
A fegyverszünetet megkötötték végre
Tanárok s diákok. S pedig könnyű áron
És ez tartani fog majd egész a nyáron.
Nehéz küzdelmeknek pihenő a bére
S így az ifjú had a frontról hazatére.
Volt — bár nagyon kevés — ki a harcok során
Letette a fegyvert gyáván és szaporán,
Volt, aki átharcolt nem egy nehéz napot
S mégis a latinból súlyos sebet kapott
S mostan hazafelé szomorúan lódul,

Mert a seb legfeljebb szeptemberben gyógyul.
Am a sereg zöme vidáman viháncol
S a pihenő felé nem is megy, de táncol.
Viszi fegyvereit, veszélyekben társát,
A körzöt, vonalzót, a kitömött táskát,
A használt tankönyvet, immáron salátát,
Mert gyakran érinté a szomszédok hátát.
A harc eredményét vígan tanusítván
Ott lapul a zsebben a jó bizonyítvány,
Melyet a fővezér dicséző szavakkal
Közölt a végórán az egész csapattal.
Így indul a sereg boldog pihenőre
S erőt gyűjt a harcra nyáron — a jövőre.
Telek.

900 éves per

994-ben a salernói öböl lakói „csalhatatlan jelekből” arra következtettek, hogy küszöbön áll a világ vége. A krónikák tudósításai szerint Lettere és Ravello községek a közelálló végre való tekintettel „bűneik levelezésére” értékes erdőbirtokukat a szomszédos kolostornak adományozták, melynek a világ végéről úgylátszik jobb értesülései voltak és az ajándékot szívesen elfogadta. Minden a legjobban lett volna tehát, ha a világ csakugyan

elmúlt volna, de amikor a két község meggyőződött róla, hogy hiába várt a világitéltre, természetesen megbánta könnyelműségét és az adományt ismét visszakövetelte. A barátok azonban ragaszkodtak jogaikhoz és arra hivatkoztak, hogy az ajándékozás a két község bűneinek levelezésére történt, már pedig nem lehet kétségbevonni, hogy a falvak lakosai csakugyan követtek el bűnöket. A vita eldöntését perre bízták a felek, mely évszázadokon át ide-oda hullámzott, míg végre több, mint 900 év múlva a vita békés kiegyezéssel szerencsésen véget ért.

A világ legrégebbi légipostai levelét a kopenhágai országos levéltár őrzi. A levelet az akkori király parancsára Nyborgból léggömbbel szállították a Kopenhága melletti Skelskörbe, ahonnan gyorsfutár továbbította a királynak.

Nem minden fém nehezebb a víznél és nem minden fa úszik a vízen. A fémek közt egész sor kivétel van. Ezek közé tartozik a nátrium és kálium, továbbá az ezüstfehér, orvosi célokra gyakran használt lithium, amely csak fele olyan nehéz, mint a víz és a legtöbb fafajtánál is könnyebb. A fák közül például az ébenfa 12-szer olyan nehéz, mint a víz, tehát nyomban elmerül benne.

A világ aránylag leggyorsabb teremtménye az ú. n. „ostoros állatka”, amely helyváltoztatását nem is a levegőben, vagy a szárazföldön, hanem az összehasonlíthatatlanul nagyobb ellenállású vízben végzi. A hatvanezred milliméter hosszúságú parányi élőlény a vízben másodpercenként három centimétert tud megtenni, ami testhosszúsága ötszázszorosának felel meg. Egy 170 cm magas embernek, ha viszonyított gyorsaságban az ostoros állatkával versenyezni akarna, másodpercenként 850 métert, öt perc alatt kb. 250 kilométert kellene megtennie.

Hollandia, a virágok országa, az ideai rendkívüli korai tavaszban különösen gyönyörű színekben pompázik. Az egész ország tele van élénk színű tulipánokkal és nárciszokkal. Amszterdam közelében most egy nagy virágkertetben különösen ritka nagyságú nárcisz nyílt ki. A hatalmas sárga nárcisz átmérője 20 cm, tehát akkora, mint egy kisebb fajta napraforgó.

A méhek a legcsekélyebb földrengést is megérik. Landsberg am Lech német községben az egyik méhész arra lett figyelmes, hogy

a méhkasok szorgalmas népe mintegy adott jelre az utolsó szálig elhagyta otthonát és mintegy tíz percig egy csoportban maradván, nagy zűmmögéssel röpködtek a kaptárak körül. A jelenség okát a méhész mindaddig nem tudta felderíteni, míg végre tudomására nem jutott, hogy a földrengésjelző intézetben, pontosan a kérdéses időben Landsberg am Lach környékéről mintegy tíz percig tartó nagyon enyhe földrengést jeleztek.

Egyetlen kiló méz 15 millió virág mézét tartalmazza.

A leghosszabb életű fa a majomkenyérfa, mely az 5000 évet is eléri. Utána következik a platán 4000, a ciprus 3000, a nemes és vadgesztenye 2000, a tölgy 1200, a fenyő 1200, a hárs 1000 éves legmagasabb élettartalommal.

Bingham tanár, akinek növényzeti kutatásai nemrégiben nagy feltűnést keltettek, olyan hőmérőt szerkesztett, amelynek segítségével a virágok hőmérsékletét meg lehet mérni. Ennek a rendkívül finom, érzékeny műszernek a segítségével Bingham megállapította, hogy egy rózsabimbó például, amikor hosszabb ideig tartó szárazság után megint esőt kap, kb. 9 Celsius fokkal magasabb hőmérsékletet mutat, mint a levegő, amely körülveszi. Úgy látszik tehát, hogy a láz és a hőmérsékletemelkedés a növények birodalmában sem ismeretlen fogalom.

Otto Struve, ismert csillagásznak vizsgálódásai során sikerült az eddig ismert legnagyobb méretű csillagot, az Epsilon Aurigae kísérő csillagját felfedeznie. Eddig a világegyetem legnagyobb csillagának az Antarest tartották, amely vörös színű, elsőrendű nagyságú és a Skorpió csillagképben foglal helyet. Az új óriáscsillagot ezzel szemben szabadszemmell nem lehet látni, mert csak infravörös színben világít.

P. F.

Sume poenas, Domine!

A titkos avarból feltörő sóhajtás,
 Segélyt kiáltó hang veszélyek között,
 Édes örömökről keserű lemondás
 Rongyos öltözékbe búsan öltözött...
 Az vagyok... birkózva keserű valómmal,
 Megtorpanva szédült mélységek előtt;
 Hökkenten lekötve borzasztó álommal
 S szívembe a kétség bokra is benőtt.

Álnok, hideg kígyók a burjanzott rémek:
 Sziszegnek fülembé borús átkokat;
 Szemeikben gyúlnak eltorzított képek,
 S feszülten úgy várnak orv alkalmakat.
 Füstbeszállt remények szállnak bús agyamba,
 S szöghajam komoran homlokomba hull,
 Elernyedten járok e kaosz-zavarba'
 S tekintetem lángja fáradtan fakul...

Látom, bús világom már derékbatorik
 És halálra válva egyet felkacag,
 S aztán csonka gyertyám elégett a tövig,
 Mint egy vadul úszó fáradt ázalag.
 Halk fények derengnek fenn a szirttetőkön,
 Mélabús álmoknak deres tetején;
 Fájdalmak vonulnak át a temetőkön,
 Rideg csonthalmoknak fagyos ezerén...

Isten, mindeneknek Kútfője, nagy Atyja!
 Szűnjék már e szörnyű átkos áradat?!
 Fejem már a tusát nem soká hordhatja:
 Sírba visz lassanként a szenny-kárhozat!
 Idegen világban fel-felborzolódva
 Társtalan, veszendőn járom az 'utam,
 Szívem világít csak e ködgomolyagba':
 Élő hitszövétnek. Tehozzád, Uram!

Bakator János
 V. o. t.
 Szarvas.

Egy hős magyar repülő

— Vitéz Horthy István emlékének. —

A magas mennybolton
 Ha a sok fény csillog,
 Eszembe jut mindig
 Egy nagy magyar csillag.
 Letűnt már az égről
 És felment a mennybe,
 Kicsordult érette
 Minden magyar könnye.

A háború vésze
 Bárhogyan kavargó,
 Hősi példájára
 Néznek a magyarok.
 Bár ő elköltözött
 Nem szabad csüggednünk,
 Egykor majd ránkvirrad
 Legnagyobb győzelmünk.

Mikor a mennybolton
 A sok csillag ragyog,
 Ne feledjétek a
 Legnagyobb csillagot.

Ziermann Atilla I. o., Bpest.

DIÁKESETEK

Fizikaórán.

Egyik barátónk elábrándozik fizikaórán. A tanár úr észreveszi és lecsap rá: Tehát meddig forr a víz? Hősünk nem jön zavarba s a legnagyobb lelkinyugalommal feleli: *Amíg ki nem hűl.* Ori Zsuzsa, Bpest.

Hittanórán.

Hittanórán az első keresztyének életéről van szó. Az egyik leány felelés közben többek között ezt mondja: Mivel az első keresztyéneknek nem voltak tanult lelkészeik, az igét *analfabéták* terjesztették. Bella Gizella Orosháza.

KÖNYVISMERTETÉS

Népszerű helyesírási kalauz.

Népszerű helyesírási kalauz. Írta: Kökény Lajos. Második, átdolgozott és bővített kiadás. Budapest 1942. Ára 3 pengő.

Magyar dolgozatírás közben észre sem vesszük a hibát, csak amikor kijavítva újból elénk kerül a füzet, akkor kapunk észbe, ejnye, megint mennyi hibát ejtettünk. Erettségi dolgozatírás réme, jó lesz-e így, helyes lesz-e így egy-egy szó írása. Aki még hozzá gyorsírást tanul, ahol nem jelöljük sem a kettős mássalhangzót, sem nem úgy választjuk el a szavakat, mint a rendes írásban, annak ugyancsak nehéz a sora.

Mit kell tenni? Akad olyan diák, aki megveszi az akadémiai kiadású: A magyar helyesírási szabályai című könyvet. Száraz sza-

bályok gyűjteménye, s leteszi hamar. Most aztán itt van egy diákoknak való könyv. Kökény Lajos tanár úr játékos kedvvel vezet végig a helyesírási kérdésein s aki kedvel efféle szójátékokat, itt olvashat sokat.

Példái szövegében Széchenyi gyermekkori imádságától kezdve Poldini Farsangi lakodalman át eljutunk a pokolba, ahol az előtornáccon és a IX. körön átjutva szemlélhetjük a helyesírási ellen vétkezők bűnhődéseit. 80 oldal szöveg dolgozza fel a helyesírási szabályait, sok érdekes mondást idéz, majd a példagyűjtemény következik, ennek a végén pedig egy tréfás verzeset: Az ly makámája. Sorra kerülnek az ly-el végződő szavak mind.

Ha valaki vidáman akarja megtanulni a helyesírást, szerezzé meg e könyvet. Az Egységes Magyar Gyorsírási könyvtára 216. számaként jelent meg. Kapható a kiadónál (Budapest, V., Vilmos császár-út 64.). *Pap Ferenc.*

Leányfej

Bacsich Magda pályadíjnyertes rajza.

Felhívás a most érettségizőkhöz!

Meleg baráti szívvvel fordulunk felétek, mint akiket az idő sürgetése a pályaválasztás nehéz, sőt sokszor talán megoldhatatlannak látszó feladata elé állít.

Napjainkban minden pálya fokozott mértékben tart igényt az ifjúságra. A munkaerő általában kevés és nagyon sok a munka, amely elvégzésre vár. Ezért nyílnak meg ma szinte szédületes távlatok és lehetőségek a dolgozni akaró ifjúság előtt. Nem csoda, ha ezek a távlatok és lehetőségek elkápráztatják a választút előtt álló ifjú ember szemét. Feltűnik előtte a nagy anyagi siker, a környű előrejutás, a nagy nemzeti és kulturális célok megvalósításának lehetősége. Csábítja a hősiesség életforma, a katonaeszmény és a hazának hőstettekkel való szolgálata.

Az nem csoda tehát, ha korunkban egyre kevesebb ifjúnak a lelkét foglalkoztatja az a kérdés, mi lesz az Isten ügyével? Pedig azért van annyi nyomorúság, azért kúszerűdik annyira össze a világ sorsa és azért látszik olyan kilátástalannak sokak előtt a jövő, mert kevés azoknak a száma, akik ma szívvel-lélekkel képviselik ezen a világon az Isten ügyét. Hozzád fordulunk tehát ifjú testvérünk, aki talán már gondoltál arra, hogy az életedet Isten ügyének szolgálatára szenteled. Bátorítani és erősíteni akarunk.

Igaz az, hogy ma a lelkészi pálya senkinek sem ígér fényes anyagi lehetőségeket — bár az utóbbi időben ezen a téren is megváltozott a helyzet —, de hiszen, aki Isten ügyének a szolgálatába áll, azt bőségesen kárpótolja ennek a hivatásnak a szépsége és a szolgálat nagyszerűsége.

Az is igaz, hogy a lelkészi munkát nagyon sokszor nem kíséri látható, külső eredmény és sokszor éri a lelkész az a vád, hogy munkája értelmetlen és felesleges. Mi azonban tudjuk és szent meggyőződéssel valljuk, hogy a mi munkánknak is meglesz egyszer az aratása. Magasztos kulturális és nemzeti célok is csak akkor valósulhatnak meg, ha a nemzet minden tagjának az ügye az egy igaz Istennel rendezve van.

Ma nagy szükség van katonára, hősré, aki a csaták pergőtüzében megállja a helyét. Azonban kérdezzük, nincs-e éppen olyan nagy szükség az Isten frontján olyanokra, akik a Sátán romboló és pusztító munkája ellen eredményesen folytatják a harcot az Isten ügyének diadaláért?

Vannak talán közöttetek olyanok, akiket anyagi gondok tartanak vissza attól, hogy egyetemi tanulmányokat kezdjenek. Annak idején közöttünk is sokaknak nagy kérdés volt ez. Most azonban már látjuk, hogy ha az első év nehézségei nagyobbak is, azok állandóan csökkennek.

Bármilyen kérdéssel nyugodtan forduljatok hozzánk, június 20-ig. (Hittudománykari Ifjúsági Kör Elnöksége, Deák-tér 80.) Azután pedig az Erzsébet Tudományegyetem Evangélikus Hittudományi Kar Dékáni Hivatalához. (Deák-tér 80.) Lakás és ellátásügyben pedig a Theológusok Otthona igazgatójához, Budaker Oszkár egyetemi nyilv. r. tanár úrhoz. (Felkelő-u. 42. szám.)

Ifjúsági Körünk szeretettel vár Benneteket tagjai közé. Köszöntünk az egész ifjúság nevében.

Sopron, 1943 május 6.

Szabó Gyula
ifjúsági alelnök.

Leskó Béla
ifjúsági elnök.

— Felséged, — vette át a szót Laczkfy, — úgy látszik alaposan belátott ennek az embernek a lelkébe. Mert ha egyenes úton járna, akkor valóban olyan helyeket ajánlott volna, amelyek mindkét fél számára egyaránt elfogadhatók. Ajánlhatta volna a leg-hatalmasabb uralkodónak, a német császárnak udvarát, vagy az angol királyét, hiszen azzal mindketten jóviszonyt tartanak.

A király ezután hozzáfogott a Tarantói Lajoshoz intézendő válasz elkészítéséhez. Kijelentette, hogy a viadalra örömmel kiáll, a felsorolt helyeket azonban nem fogadhatja el. Ezek helyett a Laczkfy által javasolt udvarok valamelyikét ajánlotta.

A tarantói sokáig késett a válasszal. Végre Lajos ismételt sürgetésére közölte, hogy a feltételeket elfogadja és a következő vízkereszt nyolcadában meg fog jelenni az angol király előtt.

De bizony a viadalból nem lett semmi. Tarantói Lajos megbánta tettét és szégyenszemre visszavonta a kihívást! Lajos király megbízottai: Laczkfy István és Kont Miklós, hogy a gyalázatos tett emléke örök időkre fennma-

radjon, késelem nélkül írásba foglalták a hallatlan esetet...

A magyar sereg egyébként Meifi városából délnyugati irányban haladt tovább. Útja valóságos diadalmenet volt. Az útvonalat mindenütt ellepte a hódoló néptömeg. Conza della Campagna. Città Oliveto és a többi erősség gondolkodás nélkül nyitotta meg előttük kapuit. Contursi városa azonban vakmerően ellenállott...

Laczkfy alaposan szemügyre vette a várat, azután rendelkezett:

— Üssük fel a sátrakat és térjünk nyugovóra!

✱

Az égen különös alakú sötét fellegek úsztak. Egyik-másik rövid időre a hold elé merészkedett és testével fogta fel a titokzatos homályba burkolózott földnek szánt ezüstsugarakat. Ilyenkor a fák kísérteties árnyékai is tovalebbentek; a lombokra pedig ráborult a láthatatlanság fekete köpenyege.

Ezeket a pillanatokot használták fel azok a sötétben imbolygó alakok, akik a legnagyobb óvatossággal surrantak el a bokrok között a várfal irányában. Amikor azonban a holdat eltakaró

felhő továbbállott, nyomban mozdulatlanlanná merevedtek, azért, hogy a vár éber őrségének figyelmét elkerüljék.

— Hú a teremtésit! Elszakadt a mentém!

— Ne törődj vele, kapsz helyette olyat, hogy a nápolyi lányok szájukat fogják tátani a csodálkozástól — suttogta egy hang a sötétből.

zetője, — továbbá testvére, András és Soós László csatlósaiak válláról könnyűszerrel a falakra kapaszkodtak és kiűzték a jól ismert sárkányos lobogót. Közben a kiégetett kapun át betódult a vajda készenlétben álló fegyveres népe. Az ellenszegülő város védői közül ekkor sokan „megittasodának a halál poharától.”

Laczkfy merően figyelte a messzeséget.

— Már én, uram, mindig szókimondó ember voltam, — válaszolt egy letompított hang. — Megmondom most is a véleményem erről a vállalkozásról. Itt bujkál éjnek idején a kelekósza bokrok között és harmadmagával el akar egy várat foglalni! Régen járom a csatákat, de ilyen esetet még sohasem hallottam!

Közben a kis társaság az alacsony várfal alá érkezett. István vajda, — mert hisz ő volt a vakmerő csapat ve-

VII.

Leszámolás.

Contursi elfoglalása után feltartóztathatatlanul haladt a magyar sereg a fővárost őrző, időközben ellenséges kézre került Aversa vára felé.

Laczkfy nyomban hozzákezdett a keményen megerősített vár rendszeres ostromához. A mesterek serényen készítették a számszereket, hidakat, laj-

torjákat és az ostromhoz szükséges egyéb harceszközöket.

Javában folyt már Aversa ostroma, amikor Laczkfy magához rendelte Zárai Péter erdélyi alvajdát.

— Jól figyeljen ide, Zárai uram. Egy kis meglepetéssel akarok kedveskedni a derék védőknek. Azonban — amint jól tudja — az ostromot személyesen vagyok kénytelen irányítani, így tehát ajándékomat is ön fogja átnyújtani. Azért választottam éppen alvajda uramat, mivel tudom, hogy a lovagtaktika tekintetében teljesen egy véleményen vagyunk.

Zárai élénken helyeselte a vajda szavait.

Laczkfy tehát folytatta:

— Mert hát az is valami, hogy két páncélos sereg előreszegzett lándzsákkal nyílt mezőn egymásnak rohan; ehhez is kell erő, ügyesség és bátorság. Nem igen kell azonban hozzá az, ami a mi katonáinkból sohasem hiányzott: nincs szükség hozzá gondolkozásra. Itt beporosodik az ember agyveleje; bezeg őseink! Igaz-e, Zárai uram? Azok értették a módját az igazi hadakozásnak!

— Mindent éppen mi sem felejtettünk el, vajda uram — vette át a szót Zárai. — Hiszen éppen kegyelmed bizonyította be jónéhányszor az Erdélyre törő istentelén tatárokkal szemben szavaim igazát.

— Éppen erről van szó — kapott a szón Laczkfy. — Zárai uram mindig ott volt mellettem. Arra gondoltam, adna egy kis ízelítőt ezeknek itt — ujjával Aversa felé mutatott — a mi hazai harceljárásunkból.

Ezután hosszas megbeszélés következett. Laczkfy mindenre kiterjedő pontos utasításokkal látta el alvajdáját.

— Kísérje szerencse fegyvereiket, Zárai uram — búcsúzott egy fertályóra mulva, majd mosolyogva nézett a Nápoly irányába nyargaló, porfelhőbe burkolt, alig kétszáz főből álló portyázó csapat után...

Még alig sötétedett, amikor a gazdag zsákmánnyal és foglyok tömegével meg rakodott csapat visszaérkezett a táborba.

— Átadtam a várbelieknek vajda uram üdvözetét! Azt hiszem, nem örültek meg neki túlságosan. Legalább is azt sejtem Onorati uram ábrázatáról — mutatott Zárai a maga előtt terelt fogoly gondterhelt arcára. — Azért hoztam ide magammal, mert tűrhetően beszél magyarul. Azt mondja, hogy boldog emlékü András herceg testőrségének volt a tagja és a herceg magyar szolgáloitól sajátította el nyelvünket.

— Jól őriztéték a herceget, gazemberek — szorította össze az öklét Laczkfy. — Hogy kerültél a magyarok fogságába?

— Magam sem tudom megérteni, uram. Úgy kezdődött a dolog, hogy mintegy kétszázötven élelemmel meg rakott málhásállattal igyekeztünk a főváros felé. A csapatot én vezettem. Egyszerre, mint derült égből a villámcsapás, máig sem tudom hogyan, ott termett egy magyar lovascsapat és mire fegyvereseim magukhoz tértek a meglepetéstől, már el is hajtották állataink tekintélyes részét. Én megmaradt embereimmel Nápolyba nyargaltam, ahonnan tüstént tekintélyes lovas- és gyalogos csapat sietett a vakmerő magyarok üldözésére.

— Hány főből állott ez az üldözőcsapat? — érdeklődött Laczkfy.

— Nem tudnám pontosan megmondani, de lehetnek legalább hatszázan.

— Derék szám — bölintott a vezér.
— Folytasd.

— A magyarok egy ideig nyugodtan várakoztak, amikor azonban felénk özönlő csapataink már közvetlen-közeliükbe értek, lóra ugrottak és elnyargaltak.

— Miért nem távoztak előbb?

— Ezt abban a pillanatban semmiképpen sem tudtam felfogni, de azután, sajnos, rájöttem különösnek tetsző viselkedésük okára.

Laczkfy odamosolygott Záraira.

— Jól csinálta, alvajda uram.

— Csak a kapott utasítást hajtottam végre — szerénykedett.

— No és mi történt azután? — fordult Laczkfy a fogoly felé.

— Azután, uram? Arra még gondolni is rettenetes! Üldözni kezdtük a menekülő magyarokat. Sajnos, azonban csak mi hittük, hogy valóban menekülnek. Mert egyszerre, valami megbeszélte jelre, villámgyorsan visszafordultak és olyan nyílzáport zúdítottak a nyakunkba, amit elviselni nem lehetett.

— Alaposan meglepődtek tehát? — kacagott fel Laczkfy.

— Mi hátat fordítottunk nekik — folytatta a fogoly — és, el kell ismerem, hogy hanyatt-homlok menekülni kezdtünk. Ekkor ért bennünket az igazi csapás.

Laczkfy figyelemmel hallgatta Onorátit.

— Azt nem említettem még, uram, hogy nyomunkban loholt a saját gyalogságunk. Amint megfordultunk és menekülni kezdtünk, saját embereinket gázoltuk halálra. Erre gyalogságunk sorai is megbomlottak, ezek is menekülni kezdtek. Rohantunk mindnyájan a város felé, hogy legalább életünket megmentjük.

— Ne is folytasd. A többivel tisztában vagyok. Zárai uram vitézeinek szabályai pontot tettek a küzdelemre.

A fogoly bölintott.

— Hány foglyot hoztak haza, alvajda uram?

— Lehetnek vagy kétszázan.

Laczkfy elégedetten bölintott és hatalmasan megrázta a derék Zárai kezét.

☆

Aversa ostroma közben egyre hevesebbé vált. A király ismét számos esetben adta rettenthetetlen bátorságának tanújelét. Szt. Anna napjának délutánján (júl. 26.) azonban alaposan megjárta.

— Meghalt a király! Ellenséges nyílvessző halálra sebezte! — futott szét a rémhír az egész táborban.

Laczkfy rohant a király szállása felé. Belépett a sátorba. A vakító napfény után a sátor félhomályában alig tudott tájékozódni. Végre rátalált a királyra. Ott hevert tábori vaddisznótakaróján.

— Mi történt, Felség?

— Semmi, semmi — nyögte a király —, csak kegyetlenül hasogatja a lábam az a nyomorult vas. Szabadítsa ki valahogy a lábamból, vajda uram.

Rábámult Laczkfy a királyra.

— Egy Laczkfynak mindenhez érteni kell — futott át egy halvány mosoly a király meggyötört ábrázatán. — Segítsen rajtam, vajda uram!

Laczkfy úgy érezte, hogy most került életében a legnehezebb helyzetbe. Hogyne akart volna segíteni királyán; mindent megtett volna érte. De arra a feladatra már igazán nem érezte magát alkalmasnak, hogy a király lábába beleszakadt nyílvesszőt kirángassa.

— Gyere Wolfhard, segíts! — szólt oda a marcona zsoldosvezérnek, aki értesülve a király sebesüléséről, annak

egészségi állapotáról akart meggyőződni. — Te pedig, atyám — intette magához a sátor zugában meghúzódó szerzetest — fogd a Király Úr fejét.

Ebben a pillanatban felordított.

— Fogom már, uram, a hitvány vasat, nyomban megszabadulsz tőle!

De bizony, multak a kínos percek és

zöm. „Vedd magadhoz fejemet és szívemet és vidd el anyámhoz. És mikor ő engem nagy keserűséggel megsiratott, temésd el Esztergomban, Béla király sírja mellett.“

A barát némán bólintott, Laczkfy ismét nekigyürkőzött és egy perc mulva diadalmasan felkiáltott:

Uram, Aversa elesett...

a nyílvevő szakála még mindig benne volt a király lábában.

Leirhatatlan fájdalom tükrözött a király szemében.

— Atyám! — szólalt meg a sikertelen kísérletezéstől halálra gyötörve — jól figyelj szavamra. Én most elköltö-

— Nem lesz semmi dolgotok, barát!

— Közben pedig véres kezében magasra emelte a kiszakított vasat.

— Uram, ettől megszabadult. De a dolog súlyosabb része még hátra van. Felsőged halálának híre ugyanis szétfutott az egész seregben. A vitézekbe

nem lehet életet önteni, készülnek haza. Ha a király meghalt — mondják — tovább harcolni úgyis céltalan. A fel-fogadott bórsisakosok pedig — folytatta a vezér — elmaradt zsoldjuk miatt nyugtalanok. Igaz-e, Wolfhardt?

A zsoldos bólintott.

— Adjon tanácsot, vajda uram, mit tegyünk a bajok orvoslására?

— Sajnos, csak egy út áll felséged előtt: pihenje ki magát, azután öltse magára fegyverzetét és, legyen ez bármennyire kínos dolog is, lovagoljon el a csapatok előtt. Ki-ki győződjék meg a saját szemével a kósza hírek valót-lanságáról.

Még nem is deelt a nap, amikor ezer és ezer torokból fürgeteges üdviválgás csapott az ég felé. Az ostromlottak is ott tolongtak a vár falán és szótlanul, balsejtelmektől gyötörve, nézték azt a pompás kis lovascapatot, amelynek élén ott lovagolt Lajos, a magyarok királya.

A tomboló érzelemorkán egyre jobban áradt; a nápolyi hegyek pedig megsokszorozott erővel verték vissza az örömtől megmámorosodott lelkek mélyéből feltörő kiáltást: Éljen Lajos, Magyarország, Szicília és Jeruzsálem királya, éljen Laczkfy István, a király megmentője!

Néhány nappal később Laczkfy rontott be a király sátorába.

— Uram! Aversa megadta magát! Szabad az út Nápoly felé! Johanna és férje menekül! Vége a hadjáratnak!

A király, nem törődve sebesülésével, kilépett a sátorból és összekulcsolt kézzel felnézett az égre:

— Uram! Köszönöm neked, hogy András öcsém haláláért megfizethetem!

• VIII.

A sárkánybarlang.

A fűszálakon nehéz cseppekben csillogott a harmat. A napsugárnyalábok egyre hevesebb támadásokkal igyekeztek keresztültörni az erdőrengeteg lombkoronáján.

Verőfényes májusi reggel volt. Nem hiába rendezi Lökös uram, immár három évtizede a királyi vadászatokat rendszerint etlalálja ökelme a legalkalmasabb időt. Meghallgatása nélkül még őfelsége apja, a boldog emlékezetű Károly Róbert úr sem jelölte ki soha a nagyvadászat idejét.

— Hej, micsoda vadászatok voltak azok, amikor a pilisi erdőrengetegeket, meg a Bükk-hegység vadonjait verték fel! — tűnődött a letűnt idők emléken az öreg Lökös.

Azt azonban ő is kénytelen volt elismerni, hogy ez a mostani vadászat fényben és pompában még az eddigieket is messze felülmúlta.

Lökös uram elégedetten dörzsölte kezét. Szép vadászat, jó idő, hullanak a vadak, az urak hangulata kitűnő. Semmi fennakadás, minden a legnagyobb rendben. Csak egy dolog nem ment a fejébe: miért kellett ezt a vadászatot itt, a világ végén megrendezni? Hiszen csak a visegrádi vár kapuján kell kilépni, máris olyan vadászterületen találják magukat az urak, aminél alkalmasabbat itt, a Dráva-vidéken is hasztalanul keresnek. Emellett Visegrád az ország közepén, ez a hely pedig csaknem a szélén fekszik.

— Felső! — emlékezett vissza a királlyal folytatott megbeszélésére — ez a vadászterület négy napi járőföldre van Visegrádtól. Uraink mindenikének nagy utat kell megtenni, amíg ezt a

határszéli területet elérk. Nem mondom, az egyetlen Laczkfy uramnak ez a legalkalmasabb vadászterület, de miért kellene a főméltóságok egész sorának egyetlen emberhez igazodni? — próbálkozott meg az ellenvetéssel az öreg Lökös.

Titokzatos mosoly suhant át a király arcvonásain.

— Meg vagyon mindennek a maga oka; többek között annak is, hogy most a drávamenti erdőkben fogunk vadászni.

A király látta a fővadász töprengő arckifejezésén, hogy még sok mindent szeretne kérdezni, de elfogyott a bátorsága; ezért magyarázólag hozzátette:

— No meg aztán a csáktornyai várunkat is meg kell néhanapján látogatni. Nemde, Lökös uram?

— Igaz, igaz — hümmögött az öreg —, hiszen ahhoz fogható erősség nincsen az egész drávamelléken, sőt az egész nyugati országrészben sem.

— Nem hiába költötte rá ezelőtt kerek száz esztendővel, Béla királyunk idején, Csák főispán uram csaknem egész vagyont. Mondják az írárok, hogy a legügyesebb mesterek éveken keresztül dolgoztak rajta, de munkájuknak meg is lett az eredménye: valóssággal országunk délnyugati sarokbástyája lett ez az erősség!

Lököst csupán a vadászkürtök harosogása rebhentette fel álmodozásából. A vizslák is éktelenül csaholni kezdtek a közelben. Talpraugrott. Éppen idejében, mert a lovasok már gyülekezni kezdtek és a solymászok is elfoglalták kijelölt helyeiket. Végetért a pihenő, indulni kellett tovább.

Lökös a napra nézett, azután nógatni kezdte a táborbontókat. Sietni kellett, mert a király rendelete értelmében az

estebédet már a csáktornyai várban kell elfogyasztani.

— Jó lesz végre a várban egy kényelmes heverőn végignyújtózkodni — suhant át közben a köszvénygyötörte öreg a kellemes gondolat.

Naphajlat felé a lombok között egy-egy pillanatra felderengtek a vár tornyainak komor körvonalai. Az erdő ezután rohamosan ritkulni kezdett. Az urak egyszerre azon vették magukat észre, hogy ott tündöklik közvetlenül előttük teljes pompájában a lebukó nap búcsúsugarai által megaranyozott festői szépségű csáktornyai vár.

A következő pillanatban a meglepetés moraja zúgott végig a lovasok között: a várkapu fölött ugyanis hatalmas lobogó hullámozott a szélben. A zászlóról pedig egy vakító fehérségű sárkány zöldtűzű szemei néztek farkasszemet az ámuló lovasokkal!

Hogy kerülhetett a magyar király legkedveltebb várára a sárkányos lobogó? Minden szem Laczkfya meredt, aki — életében talán először — megzavarodva állott az érdeklődő pillantások keresztútjében.

Lajos király tekintete végigfutott az álmélkodó gyülekezet fölött.

— Laczkfy uram sárkánya igen alkalmatos búvóhelyet keresett magának. Azonban tartozom az igazságnak egy vallomással. Én jelöltem ki a sárkány számára ezt az új barlangot! Laczkfy uram, íme az új sárkánybarlang! — nézett a kigyulladt arcú katonára. Azután a vadásztársaság felé fordította tekintetét és magyarázólag hozzátette: Ez a sárkány százsorosan rászolgált arra, hogy béke idején ebben a fészekben pihenje ki fáradalmait. Amíg ennek a várnak falai állanak, hirdetni fogják a világnak a fehér sárkány diadalát!

— Vége. —

TARTALOMJEGYZÉK

Vezércikkek, elmékedések:

Bácsi Sándor: Most kezdődik a tánc ..	2
—: Új tantárgy: honvédelem	26
—: Fekete gyémántok	74
Harminc év	80
Turóczy Zoltán: Suomi titka	146
A kormányzó úr rádiószózata	169
Pásztor Pál: Élet	170
—: Ballagnak	194
—: Elődeim emberségéből	218

Elbeszélések:

Gyallay Domokos: Stefancuk veszedelme	4
Baranyai Péter: Határszélen	29
Hamvas József: A békó	53
Laki Tibor: Péter meccsre megy	77
Baranyai Béla: A munkácsi sas	104
Hamvas József: A csatlós	125
Halász Béla: Kalandos utazás	149
Baranyai Béla: Döbling	173
D. Kapi Béla: A Felsőleges megmentett ..	184
Bakó József: Emléktábla	203
Maróthy Jenő: Nem kell Verest féltetni ..	219
Sikter László: Tökmag és a bölcs Nesztor	225

Költemények:

Túrmezei Erzsébet: Szeptember	3
Bódás János: Igy dalol a kés	12
Kónya Lajos: Egy hitetlennek	25
—: Összeborulnak	31
—: Kórházban	37
Bódás János: Gyalogút	49
Túrmezei Erzsébet: Búcsú a fától	56
Győri Aranka: Két őszi vers	56
Túrmezei Erzsébet: A régi gyermek	73
Kónya Lajos: Költők a viharban	74
—: Ne félj kicsil	83
Bódás János: Jégpályán	97
Kutas Kálmán: Az álomhoz	103
Kónya Lajos: Csata után	111
Győry Aranka: Téli vers (Hammerstein)	112
Kónya Lajos: Imádkozott	121
Reményik Sándor: Egyszer talán	132
—: Glória	145
Kónya Lajos: Magnitogorszk	159
Bódás János: Virágvasárnap	170
—: Husvét	171
—: Tengerszem-folyó	193
Reményik Sándor: Ha számbavetted	217
Kónya Lajos: Az első halott	224

Ifjúsági problémák, beszámolók:

Olvasóinkhoz	2
Kemény Péter: Az egyházé is vagy	51
Sztrókay Piroska: Leányifjúságunk hon- védeinkért	75
Beszámoló a pályázatokról	88
Útleírás-pályázat	106
Rajzpályázat	109
Elbeszéléspályázat	111
Beszámoló a természettudományi pályá- zatról	171
Felhívás az érettségizőkhöz	231

Kis cikkek:

Kónya Lajos: Levél a szerkesztőhöz	27
Dezséry László: Templomozó Káté	76
Olasz—magyar kapcsolatok	103
Dezséry L.: Templomozó Káté	111
A bombaétvágyú cápa	179
Evangelikus Magyarok	226

Ismeretterjesztő cikkek, útirajzok, megemlékezések:

vitész Horthy István hősi halála	1
Dr. Zelenka Margit: Hébefürdő	8
Magasy Lajos: Tűzkeresztység	13
Csengey Gusztáv	27
yo: Az iparvidékek a háborúban	35
v. Dezséry Endre: Pirospöttyös kisasszo- nyok	38
RL: Kardos Gyula, az új püspök	50
Baranyai Béla: Kórházvonat	60
yo: Tunisz, Líbia és a trópusi harcok	84
Plachý Lajos: Új hangok	87
b d: Báró Radvánszky Albert	98
yo: Kemal pasa Törökországa	99
A hótakaró	127
Tamás: Dunától a Donig I—IV. 129, 155, 180, 199	199
Zrínyi Ilona	224

Tréfák:

Telek: Hadijelentések a tanár-diákfront- ról .. 19, 41, 63, 90, 112, 134, 160, 207, 227	227
Mák Pista riportjai 20, 40, 62, 89, 133, 186	186

Házi áhítat:

10, 32, 57, 81, 107, 122, 152, 176, 195, 222	222

Sport:	
bdr: Milyen sport a legmegfelelőbb? ..	110

Könyvismertetés:

Szegváry Mihály: Kitört a diákháború ..	37
Marssó József: A titokzatos alagút ..	52
Gyóni Ferenc: Repülj már levelem ..	61
Sztrokay Kálmán: Kémiai kísérletek ..	109
A diadalmas cserkészliliom ..	132
Leventezsebkönyv ..	134
Kökény Lajos: Népszerű helyesírás ..	230

Regény:

Dr. Gál Zoltán: A fehér sárkány 46, 69, 94, 117, 140, 165, 190, 209, 232

Képek:

Illusztrációk:

Kékesi László: 3, 4, 6, 25, 28, 30, 46, 47, 53, 70, 73, 77, 78, 95, 97, 104, 105, 118, 121, 129, 142, 145, 171, 172, 172, 184, 185, 142, 145, 171, 172, 173, 184, 185, 191, 193, 203, 205, 217	
Móritz, Sándor: 49, 54, 55, 125, 126, 149, 150	
Tamáska János ..	219, 220

Tréfás képek:

Kékesi L: Hadijelentések: 19, 41, 63, 90, 112, 134, 160, 207, 227	
— Mák Pista ..	20, 40, 62, 89, 133, 186

Más tárgyú képek:

vitéz nagybányai Horthy István ..	1
Hébe fürdő ..	9
Páncélosaink a határon ..	13
Magyar bomba hatása ..	14
Orosz tank ..	14, 15
Dnyepropetrovszk romjai ..	15
A Dnyepri sellői ..	16
A dnyeprosztói duzzasztómű ..	17
Az iparvidékek a háborúban (2) ..	35, 36
Pirospöttyös kisasszonyok (4) ..	38, 39
Kardos Gyula püspök ..	50
Kórházvonat (2) ..	60
Leventék a táborban ..	61
Ejtőernyős leventék ..	67
Napraforgószáritás ..	68
Karácsonyi hangulat ..	76
Tunisz, Líbia (3) ..	84, 85, 86
Az Erzsébet-híd (Móritz S. linoleumja) ..	98
Törökország (4) ..	99, 100, 101, 102
Oreg harangozó (Móritz S. pályaműve) ..	129

A hótakaró ..	127, 128
Suomi titka (5) ..	146, 147, 148
Br. Radvánszky Albert koronaőr ..	151
Dunától a Donig (12) 155, 156, 157, 158, 180, 181, 182, 183, 199, 200, 201, 202	
Géppuskafészek ..	221
Lángszóró ..	223
Utcai harc ..	224
Leányfej (Bacsich Magda pályaműve) ..	230

Innen-onnan:

..	21, 42, 64, 91, 113, 135, 161, 187, 208, 228

Zsengék:

Versek:

Fehér Gábor: Rímek az őszi falevélhez ..	24
Kökény Pál: Páztortilinkó ..	24
Vályi László: Akarom ..	24
Őrszigety Frigyes: Első döbbenés ..	24
Tertinszky Edit: Szeptember ..	24
Szelényi Zoltán: A kereszt jelében ..	45
Fehér Gábor: Sume superbiam ..	45
Kovács István: Aratás ..	66
Fehér Gábor: Mentem mortulia tangunt ..	93
Hexendorfi Alíz: Kőszobrok ..	116
— Vér ..	116
Sziller Márta: Fecske ..	116
— Falusi istentisztelet ..	164
Linczényi Adorján: Szonett februárban ..	164
Kökény Pál: Rigók ..	164
Hexendorfi Alíz: Magány ..	164
Kökény Pál: Ragasztó ..	189
Bakator János: Sume poenas, Domine ..	229
Ziermann Atilla: Egy hős magyar repülő ..	229

Elbeszélések, útirajzok, elmékedések:

Sziller Márta: Falusi élmények ..	22
Kiss Róza: Kirándulás a csúzi erdőbe ..	43
Szórady István: Hazautazásunk ügyében ..	65
Csukly László: Hazatalált lelkek ..	67
Glatz Anna: Ott voltam a főtí szüreten ..	92
Hybl Klára: Bibliamagyarázat ..	114
Csukly László: Magyar vadvirágok ..	115
Szabó István: Bibliamagyarázat ..	136
Fehér Gábor: Egy gavallér tragédiája ..	137
Ujtz Ágnes: Bújócska ..	162
Kovács Kató: Péterke és a fánk ..	188
Szórady István: Könyv és kenyér ..	189

Diákesetek:

18, 19, 27, 34, 40, 56, 62, 68, 89, 90, 128, 132, 135, 159, 160, 161, 179, 202, 206, 207, 227, 229

Ajánlható diákothonok Budapesten:

Általános Egyetemi Segélyegylet Diákothonai, VIII., Üllői-út 20—22.

Bólyai-Kollégium, IV., Királyi Pál-u. 12.

Kollégium Medikum, IX., Köztelek-u. 1.

Diákok Háza, VII., Hársfa-u. 59/b.

Horthy Miklós-Kollégium, VIII., Üllői-út 51.

Luther-Othton, VIII., Üllői-út 24.

Országos Bírói és Ügyészi Egyesület Internátusa, XII., Ráth Gy.-u. 20.

Tanítók Ferenc József-Háza, VIII., Szentkirályi-u. 47.

Leányotthonok:

FÉBÉ Leányinternátus, VIII., Bangha Béla-u. 4.

Lórántffy-Kollégium, IV., Havas-u. 6.

Péterfy Sándor-Leányotthon (Tanítók Egyesületéé), VI., Hegedűs Sándor-utca 15.

Sarolta-Kollégium, III., Zsigmond-u. 114. szám.

Vidéken:

DEBRECEN:

Tisza István-Internátus. Nagyerdő, Vilmos cs.-körút 74

Bocskay-Diákothton, Szent Anna-u. 9.

Horthy Miklós közkórh. Szükséginternátus, Magoss György-tér 19.

KESZTHELY:

Gazdasági Akadémia Konviktusa, Deák Ferenc-u. 16.

MAGYARÓVÁR:

Akadémiai Konviktus.

KOLOZSVÁR:

Gábor Áron-Diákothton.

Eötvös József-Diákothton.

Bólyay-Diákothton.

Szilágyi Erzsébet-Leányotthon,

Teleky Blanka-Leányotthon.

PÉCS:

Nagy Lajos-Kollégium, Pozsonyi-u. 3.

Erzsébet-Kollégium (leányoknak).

SOPRON:

Ev. Theologusok Otthona, Felkelő-u. 42. Műegyetemi Internátus.

SZEGED:

Luther-Othton, Feketesas-u. 21.

Horthy-Kollégium, Boldogasszony-sugárút 2—4.

Egyetemi Diákothton, Tábor-u. 3.

Minden egyetemi városban van Egyetemi Luther-Szövetség!

Minden egyetemi városban van evangélikus lelkész, aki segítségedre van! Budapesten: Dezséry László egyetemi lelkész, címe: XI., Fehérvári-út 15. Telefon: 257-058.

Budapesten az Egyetemi Luther-Szövetség címe: IV., Bástya-u. 12. Telefon: 187-455.

Evangélikus diákok! Menjetek az egyetemekre, főiskolákra!

Menjetek theologusoknak!

**Egyetemi Luther-Szövetség
Elnöksége.**

Szerkesztői üzenet.

Az iskolák korai zárása miatt lapunk a szoktnál előbb jelenik meg. Ezért a rejtvény-pontverseny nem zártuk le a májusi szám

megfejtését sem közöltük. Megfejtést tehát a lap megjelenése után is elfogadunk s a pontverseny eredményét szeptemberben közöljük.

Stanley Jones: „Krisztus a világ országútján” c. könyv II. kiadása pünkösdre megjelenik. A könyv a Szentlélek kitöltetésének hatalmas pünkösdi eseményével és annak mai szükségességével foglalkozik. Első kiadása néhány hét alatt elfogyott. A II. kiadás ára 5 P, 20 fillér portó. Megrendelhető a Harangszó kiadóhivatalánál: Győr, II., Petőfi-tér 2.

Felhívás. Azok az (elsősorban) evangélikus diákok, akik a szegedi egyetemen vagy Polgáriiskolai Tanárképző Főiskolán akarják folytatni tanulmányaikat, igen kedvezményes lakást kaphatnak az Egyetemi Luther-Otthonban (Szeged, Feketesas-u. 21.). A kérvények a Szegedi Ev. Lelkészi Hivatalhoz címzendők. Mindenki csatoljon egy ajánlólevelet is a lelkésztől. Bővebb felvilágosítást a lelkészi hivatal nyújt, válaszbélyeg ellenében.

BUDAPEST, 1943. JUNIUS

XXI. ÉVFOLYAM 10. SZÁM

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat.

Alapította **Algöver Andor.**

Laptulajdonos: **az Országos Evangélikus Tanáregyesület.**

Főszerkesztő: **Dr. Bánkúti Dezső.** Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. Rempert Elek.**

Szerkesztő bizottság **Arató István, Kőszeg, Dr. Blázy László, Budapest, Dr. Czinkótszky Jenő, Békéscsaba, Dr. H. Gaudy László, Budapest, Dr. Keken András, Budapest, Kirner Gusztáv, Békéscsaba, Máczay Lajos, Nyíregyháza, Dr. Ruhmann Jenő, Sopron, Dr. Zelenka Margit, Budapest, vitéz Zerinváry János, Bonyhád.**

Szerkesztőség: Budapest, VII., Vilma királynő-út 19.

Kéziratok a felelős szerkesztő lakására, Budapest, VII., Damjanich-u. 28/b, III. 22. küldendők.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László, Budapest, XI., Váli-út 4, II. 2.**

Postatakarékpénztári csekkszám: **26.111.**

A lap havonként jelenik meg.

Előfizetési ára egy évre 4 pengő; egyes szám ára 50 fillér.